

Στήθεν Σπήλαιμαργκο, ό επιτυχημένος σκρηνοθέτης που δέν πέτωχε, όμως, ως τώρα κανένα Ουσκαρ.

Εξομολογήσεις ακηνοθέτη Ο Στήβεν Σπηλιπεργκ και οι ιδέες του για τα «παιδικά» φίλμ

Κάποιες από μέλλον θα γραψει
η συγκέντρωση του «Ελλήνων»

Πολλές οι φήμες καὶ οἱ ἀπόψεις πού κυκλοφορούν γιὰ τὸ σκοτισθάντε Σπλιτεργάρη, τὸ δημωυρό του «Ἐγγῆγην νου»· καὶ τόδες ἄλλων φίλων πού συγκεντρώνουν μεγάλα πλήθη στὶς σκοτεινές αἰθουσες τῶν κινηματογράφων. Εἶται, ὅταν τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαριὰ νά συναντήθει μὲ τοὺς δημοσιογράφους στὸ λονδονῖκό πρόσφατα, μὲ τὴν εὐκαριὰ τῆς πρεμέρας τῆς καινούριας του ταινίας «Νιτιάνα Τζόουνς καὶ οἱ ναὸς τῆς καταδίκης», θέλλει νά ἔκεκαθαρίσει μερικὰ πράγματα. Καὶ στὴ συνέντευξη αὐτῆ, ἥταν παρόν καὶ ὁ Τζάρτζι, λούκιας πού συνεργάστηκαν στὴν ταινία αὐτῆ.

Κατ' ἄρχην στή συζήτηση πού έγινε δι Σπήλαιμπεργκ θεωρίσωσ ότι μέσα στά δόμεων προσεχών σχεδίου του είναι νά γρύποι μετά τανιά μέθοδο του «Πήγατε Πάν», τό μισθοδότημα του Μπάρι, κι άκμαν είπε πώς δέν ἀνταποκρίνεται στήν αλήθευσι ότι τόν ἐπόνυμο ρόλο θά ερμηνεύεσε ο Μάκιλ Τάκασον. «Ο Τάκασον είναι πού στενός φίλος», δήλωσε «καὶ ένα μαθαίνοι ταλέντου πού υπόρχει σήμερα. Αλλά ό Μάκιλ Τάκασον δέν θα είναι στή Πήγατε Πάν στην τανιά μου, ώντε και έχει γίνει σκέψη γιά κάτι τέτοιο. Πιστεύω ότι στή Πήγατε Πάν πρέπει νό γίνει νέο πασίδι 12 – 14 χρόνων, όπως τό θέλει ο συγγραφέας».

Ο δι Σπήλαιμπεργκ πρόσθευε πώς η τανιά του αύτη δέν θα είναι ένα δημιγές μούνακα, ίωνας γράφτηκε, άλλα ότι δέν έχει ρόδο και τραγουδά. Κατά τις επικυρώσεις του, τό φίλμ αυτό, θά τό δει τό κοινό τό «αγαπητού του». 1986. Α. τό 1987.

MÉVEI RÖVÉSE MÍ NGYÉN

Η αντιμετώπιση του κινηματογράφου από το Σπήλαιμεργκ έχει πόνοις κάτι που θυμίζει τόν Πήπερ Πάι, μά έμωνται νά μη μεγαλώσει, που λιγότερο νά γερέσθη. Η προσοχή του είναι άδικη στραμμένη πρός τανίες που βασικά άπευναντά σε παιδά ή στο παιδί που διατρούσθη όλοι μεία μας. Κι αύτό το πρόγραμμα τόν έχει

Με ἀφορμή δυό ὄμαδικες ἐκθέσεις

Ζωγράφοι τῆς Θεσσαλονίκης σὲ μᾶ γενικότερη θεώρηση

Με την εύκαιρια τής έκθεσης «Ζωγράφοι τής Θεσσαλονίκης - οι πρώτες γενενές» που άποτελεσε τήν αναγκητική έκδηλωση τού «Βελλίδειου» πιστοποιητικού κέντρου», δημιουργήθηκε ένα νέντρο ένδιαφέροντος γύρω από την ζωγραφική τής συμπτωτισμών, που ένταση της και με την έκθεση τού αυλαδούνον καλλιτεχνικών συναστικών τεχνών Βορείου Ελλαδός. Για την ζωγραφική, ή δημιουργίες μορφών της, στον Βορειοελλαδικό χώρο έκραξει τις άποψεις του όλογνοτεχνής κ. Χαραλαπίου.

Χρίστος Λεφάκης μαζί με τόν
πυροπαράλη και τόν Πολύκειτο
κανήκει στην τριάδα των ψωμά-
φων που εδρώνται στην ζωγρά-
φια φυαιωνιγμάτια της Θεσσαλονί-
κης του μεσοπολεούμενον και μέσων
τόν ποδέλμα. Αποτέλεσαν τό-
υμα για νά δημιουργήθει μετα-
ειρικά μια νεότερη γενιά ζωγρά-
φων που άλλοτε παραλήπτη μ' αύ-
την και άλλοτε μέ νέους προσανα-
τημάσιους συνέχισαν την παρεία
καν στην Θεσσαλονίκη μια υψη-
βετή στον έλληνική ζωγραφική.
παραδόλης μπορούμε νά θεω-
ρουμε τούς πρακτισμένους ζω-
γράφους της πόλης μας Κλειώ Νά-
νο, Νίκο Σαχινή, Γάιντζ Σέρβονα,
Βενετσόπουλα, Νίκο Γαβρίηλ
τζίκη, Τάκη Ιατρού και Παύλο
Ισχιό.

Ἐν αυγκενέστερους πρὸς τὸν Λε-
ηθά μπορούσαμε νὰ ταποθετή-
με ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν Κλειδί-
ον καὶ τὸν Νίκο Σαχίνην, διατίθερα
ἐν ἐποχῇ τῆς ἀφαιρετικῆς τους
ρωφίκης, παρ' ὅλα πού διαφέ-
νεταικαὶ τους καὶ σάν ψυχοσαύν-
η καὶ σάν ἐκφραστή.

Σανίχνη διαβέται ένων τελεύων τα τρόπο δράσης κι εκφράζει ένορπόσεις του μ' ένων καθαρά πρημένο τρόπο. Ποτέ δεν τών σχόλησε ότι αντικείμενο να τό ζεσσει με την φυσική του δυνά μόνον για τάν χρηματεύει εικοστικές του λυσίες. Θα έλειπται είναι δε πάλι τό χρηματωδώματά απόταρι ζωγράφος, δινήθετα λεφάρη πού ή ανηρμένη ψαρική του είναι διποτέλεσμα δάμα οιασθητικής και νοητικής γαστράς.

Λεφάκης είναι γερός ζωγράφος μέλικης τήν τελειοποίηση στά-
του. Σ' αύτό τού μοιάζει καί η
Νάτση. Αισθητικοί ζωγράφοι
οι δύο όπλώνουν τις όφηρημέ-
ουνθέσεις τους έπάνω σε μεγά-

λαλαιοί καὶ νέοι καλλιτέχνες
Χαρακτηριστικά τῶν ἐργῶν τους

ντας ἀδιάκοπα τὸ θέμα του, ψάχνει
καὶ τελειοποιεῖ τόσο τὴν χρωματικήν
του κλίμακα, δύο καὶ τά εύρηματικά
ύλικά του.

Ο Λουκάς Βενετούλας διδύμειν
οι ύστεροι με σοδήρητα και ουνέ-
πεια. Κινείται θέωνα σ' ένα τελείων
διαφορετικό ως πρός τον Λεράκη
ειλικριτικό κλίμα. Είναι άγαν στο-
χεμένων όπως γράφος, πους δια-
θέντε, διατρέψει και ο διάλογοι Πα-
πανάκοι. Αναζητει και ούτε τις μα-
τικές έρημίτες, τίς κατεραφίσεις,
την φθόρα που υπόθλει. Η τελευ-
ταία δουκειά του πάνω στο οπλιθε-
μένο καρτί τού λιμανιού τη Θεσ-
αλονίους ήπηρε ανυπερβλήτη σέ-
ανιλόντα πρός άλλους κόδρους και
διαστοσεις, στά φανέρωμα υποσυ-
νειδόντων έννοιων. Διουλεῖται δινετα
μηδέλας ηπειρώνεις με λιτότητα
και αυτόρητη πρεπασμένος διάτα
κοινωνίαρια ρεύματα.

Αύτά γι' αύτούς τούς ζωγράφους που τούς διακρίνωνται μέσα τους «τετραδιόφραγμα».
Θεοσαλονίκης, όπως την Niko Γαβριήλ Πεντζίκη,
την Ιστορία των Παπανικούντη
για ποι πραγματικά λείπει από τόν
τόπο μός. Το διάθιστο του Κ. Αθανασίου
δη μουσικής παραδείγματάν.
(Ει-
δόσεις Μακεδονικών Ωδείου).

Θεοφάνειο Παπανάκο, τον Μενειόπιον. Εγνατίδια του είναι τὸ μικρὸ σχέδιο, μιὰ χωραφήσι μὲ μικρὸς διαστάσεις ποὺ θαρρεῖ πάς αποτελεῖ συνέχεια τῆς μαθητικῆς τους καὶ αύτούσθιαν χωραφήσι, ὅπους καὶ είναι. Εἰεί ὑπάρχει ὑπόταγη στὸ ὀρμώμενο ποὺ ναρκάνεται στὶς ὅρκαις περιπτώσεως μὲ ψευδελικὸ σχέδιον τρόπο, στὰ Ξρχομένα ὄνειρα τῆς Χαλικιδίης, ἐνώ στοὺς πρώτους ὑπόταξεται στὴν λογικὴν τοῦ κλασικοῦ ἢ τὴν ἐλυσθερία τοῦ ἀφρητιένου μὲ όλα τὰ έπακλουθα τῆς εὐρύτερης ἀπόδοσής.

Αλέξ. Κοσματόπονθολου: «Τὰ ἔνδο φορέματα».

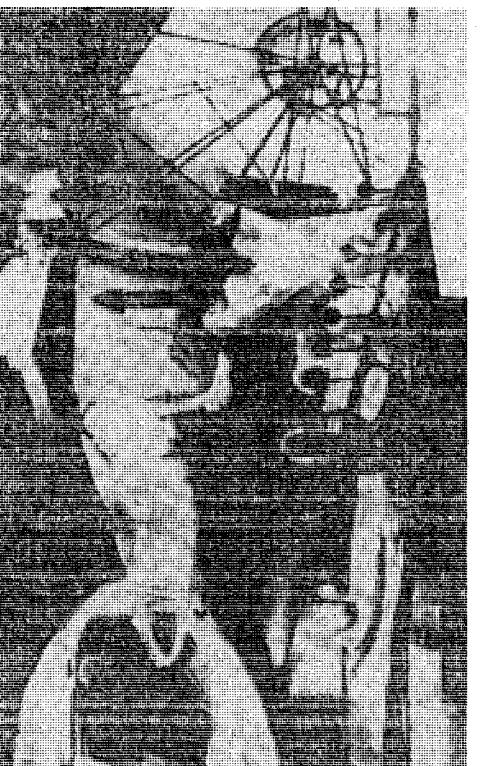
«Τὸ θιβλὸ τού Αλέξανδρου Κοσματόπονθου δοκιμαζοῦται τὸν ἀρι-
ματικά ἀνώνυμον γυναικῶν, ποὺ ἀπε-
γνωσμένα ζητᾶ νά τυνει», γράφει ὁ
Νίκος Γαβριὴλ Πεντζίκης, προλογί-
ζοντας τὰ «Δύο φορέματα» τοῦ
νέου πεζογράφου. Ο Κοσματόπον-
θος, μὲ μά γραφη Ἐκδιάφαρη, ποὺ
θυμίζει ἐντόνα τὸ ὑφός τοῦ Πεντζί-
κη, μάς διηγείται τὴν ἐδεμπειρίαν
περιπέτεια τῶν ἥρων του, τοῦ Αλέ-

Ο Τάκης Ιατρού είναι ο πιο μαντικός κύριος εισαθήτος. Ανήκει και στις δύο δύμαδες της Θεσσαλονίκης, διότι ψωγραφεί δέξιόλανα λαδιά ικανών διαστάσεων, αλλά έμπραντικά και ψυγείαντα, άνηκε στην δύνευτή όμορφη. Είναι μοναδικό φωνέμενο στην έλληνική χωραφή με την έννοια ότι αποτελεί μανεριστικό πρότυπο. Το έργο του είναι αύτό καθευατό τό όρχετστρο της μηνέρας: Δυντικώς, όπως και δραμέων ήλιοι γρύποροι, δεν είναι γνωστός στην υπόλοιπη Ελλάδα, γεγονός που θα στέρωνε πολὺ πριωταρία την καλλιτεχνική ποιητικήν της Θεσσαλονίκης και περιπλανώνται στην Καστοριά, ξεινίαγοντας πάντα τη νησιά μεριά την τοπογραφία της μαεδώνιτσας πόλης, με μιό λεπτομερέστατη περιγραφή, η οποία πάλι άλλη τη σημέρα, τη αισθηματική, τις έννοδασις των προσώπων του βιθύνου. Οι άνωφερές δε είναι αισθητική κελύμα, είναι συνή, έννοια και δέλος για την υπαγεγένεα έχει μια αισθηματική έντυπωση, τέλος που να διαφαίνεται τό ποσό δικαιούσιους έκπτωσης τό λόγο και την τέλη της άποδησής του. Αποτελούν δεύτερη προσφορά «Τέλος φορέματα» στην έλληνική λαογοτεχνία.

Ο Πάνος Παπανάκος είναι διπλός στοιχειωμένος ευαισθήτος, ένας δειούδαλμων ζωγράφος σάν τον ουνέχεια τής πορείας του δημιουργού των. (Εκδόσεις «Εξάντας»).

Εμμα Τέναντ: «Αγροίς ν.χτες»

Ενα γοητευτικό καὶ παρόξενα θι-
θλίο τῆς Τέναντ, Αγγλίας πεζογρά-
φος

Digitized by srujanika@gmail.com

καιες αύτές γειτονιές. Οι ζωγράφοι

τοι, συνδέοντας ή ἀποσυνδέο-

